

III PUJADA A MORELLA

Quan l'any passat va tindre lloc la II pujada a Morella, vaig llegir l'article que Juanito Condròmina va fer sobre la seva experiència i va escomençar a rosegarme el cuquet de per què jo no podia anar-hi també caminant a Morella, ja que fins ara sempre ho havia fet en cotxe, en assistència en carretera.

A finals d'agost del 93 vaig començar "l'entrenament" eixint a caminar amb Rocher i d'altres companys per eixos camins del terme (i lo que no eren camins també).

Durant l'any vam anar eixint tots els dissabtes que podiem i això em va donar ànim per a participar a la pujada a peu a Morella.

Per fi va arribar el dia senyalat, i com l'any anterior, va eixir el primer grup de senderistes el divendres dia 15 a les 14'40 h. Ens vam fer les fotos escaients, menys Rosaura que s'havia oblidat el carret de la càmera, i des del frankfurt vam eixir cap a Catí. N'erem quatre: Vicenç, Rocher, Sebastià i jo.

Vam anar pel camí del Mas de la Senyora a molt bon pas i amb un fort sol. Deixàrem a la dreta el mas i continuàrem cap al Mas Nou, Mas de la Mosquera i la Caseta del Procurador, on vam fer la primera parada a les 16'08 h. Aprofitarem l'ombra d'uns grans

pins que hi havia, puix de veritat que el sol apretava de debò.

Vicenç, com seria típic durant tota la caminata, es va interessar per algun pou o cisterna d'aigua fresca on reposar la que ja havia acabat (en tota la pujada devia beure al menys 10 litres d'aigua).

Hi havia en aquest mas una basseta i no dubtàrem ni un moment en ficar el cap dins per a refrescar-nos. Després de quasi 20 minuts de descans, repenguérem la marxa cap al camping de Tírig, on estava programada la següent parada.

Però primer teniem que passar el barranc de la Valltorta per a fer cap al Mas de Navarro i d'ahí a la carretera de Tírig.

Era la tercera vegada que pujava el barranc, però encara així va resultar esgotador i inclús vaig pensar que si continuava aquesta

calor dubtava molt d'arribar a Morella. Tinguérem que fer xicotetes parades d'un minut per a recuperar l'alé.

Per fi a les 18'24 h. arribàrem al camping de Tírig on poguérem comprar més aigua i refredar els peus. Tant Vicenç, Rocher com Sebastià, estiguéren a punt de tirar-se a la piscina, i la veritat es que abellia una muntonada.

De seguida Rocher va donar l'alarma; eren quasi les 7 h. i estàvem a mig camí. Calia eixir ja. Així ho férem i vam continuar per un xicotet camí de ferradura ple de pedres i argelagues. El caminet no es veia per cap lloc. Sort, o més ben dit, previsió, que el dimecres passat Juan Jose i Rocher havien assenyalat amb mollons per on teniem que anar per arribar al camí que seguia cap a Catí.

Com pensàvem que no anàvem bé de temps, vam

apretar el pas i prompte arribàrem al tancat de bous on Carmelo i Vicenç l'any passat van prendre l'alternativa.

Enguany no hi havia cap bou i poguérem atravesar el tancat i veure l'única carrasca que hi havia al mig i on van pujar quan van sentir les esquelles.

Recordant aquesta anècdota vam arribar al riu (tan sec com tot el que ens envoltava) per on vam anar un bon tros (per a mi una eternitat) entropeçant continuament. A la vora del riu vam veure moltes carrasques grandíssimes, però anàvem com a maquetes per aquell riu i no podíem perdre pas contemplant-les.

Després d'uns tres quarts d'hora arribàrem al camí que donava a la carretera que ens duria a Catí, ja sols faltava una hora, més o menys i les cames començaven a protestar, demanant la que s'ha fet famosa "Theraphy Pillow".

Prompte vegérem el campanar de Catí i això ens va donar foça, ja teníem ganes d'arribar.

A les 21'45 h. arribàrem al Prigó (la pensió on ens quedariem) i allí estaven esperant-nos ja Lola i Rosaura, preparades per a fer les fotos que calien, però esta vegada Rosaura es va oblidar de les piles del flash i per allí anave correns del